

[Ministeren for skatter og afgifter]

med driftsudgifter. Hvorfor skal de mennesker, der har et skatteproblem, ikke have den samme retsstilling, som østre landsret har fastslået at personer skal have, når deres advokatbistand står i forbindelse med driftsudgifter?

Med andre ord er dette lovforslag et udtryk for, at den retstilstand, som nu er fastslået ved domstolene, skal gælde for alle skatteydere og på samme måde, nemlig at udgifterne skal fradrages i den skattepligtige indkomst.

Hr. Tastesen gjorde opmærksom på, at der er andre muligheder. Det tror jeg ikke hr. Tastesen har ret i. Han pegede på, at det rigtige ville være, at man gav erstatning for de omkostninger, borgerne har haft ved at få deres ret, og hr. Wilhjelm var inde på det samme. Det er meget vanskeligt, for hvornår skal man have erstatning? Man skal jo kun have erstatning – efter de regler, der gælder i dette samfund – hvis man med føje har ført en retssag, altså hvis der har været grund til at føre en retssag. Ja men hvem skal afgøre, hvorvidt man med føje har klaget over en ligningskommissions afgørelse? Det skal den ligningskommission, som modtager klagen og skal tage stilling til den. Det vil sige, at hver gang ligningskommissionen stadfæster en tidligere afgørelse, for nu at tage første instans, så må den jo logisk komme til det resultat, at det ikke har været med føje, man har rejst sagen. Den retstilstand kan vi ikke have på et område, der er så indviklet. Det kan være med føje, at man rejser et spørgsmål, selv om man ikke får medhold. Derfor kan det system, som jeg erkender er rigtigere, at man får ét hundrede procent dækning for sine omkostninger, ikke praktisk gennemføres, og derfor er vi tilbage til spørgsmålet om, at der skal ske et fradrag.

Når lovforslaget indeholder, at fradraget skal ske i indkomsten og ikke i skatten, skyldes det ikke så meget de provenumæssige virkninger, der her er tale om, for de provenumæssige forskelle mellem fradrag i indkomsten og fradrag i skatten er ikke overvældende store. Det skyldes, at vi nu har østre landsrets dom for, at man kan fradrage i indkomsten, og det er denne dom, vi gerne vil brede ud til alle skatteydere. Man må huske på, at den dom, der er blevet afsagt, ikke giver udtryk for, hvad der skal være gældende ret for fremtiden. Nej, dommen giver ud-

tryk for, hvad der hele tiden har været gældende ret med hjemmel i statsskatteoven af 1903, og § 6 a deri taler om disse driftsudgifter. Dommen fastslår, hvad der hele tiden har været gældende ret, og jeg betragter den praksis, skattemyndighederne har haft siden kildeskatteovens indførelse, som en episode, der nu er sat bom for. Med andre ord fastslår dommen, hvad der hele tiden har været gældende ret, og det er det synspunkt, lovforslaget bygger på.

Så har man rejst det spørgsmål, hvilke sager der skal være omfattet af reglerne om bistand, og man har både fra hr. Tastesens side og fra hr. Bernhard Baunsgaards side sagt, at det kun skal være sager ved landskatteretten. Det tror jeg er en misforståelse. Jeg har den største respekt for de højeste retsinstanser i dette land, men det er ikke afgørende for retssikkerheden, hvilket resultat de kommer til. Det afgørende for retssikkerheden er, hvem borgerne møder i første instans. Mange borgere giver nemlig op efter første instans, fordi det ofte har været en ikke særlig rar oplevelse, hvad det jo aldrig er at skulle tale sin sag og argumentere mod myndighederne ved en eller anden instans.

Jeg må tage afstand fra det, hr. Bernhard Baunsgaard sagde om fjendskab mellem borgere og skattemyndigheder. Jeg tror ikke, at der er et sådant fjendskab, og hvis der er, må vi selvfølgelig få det afskaffet. Det afgørende er, at skattemyndighederne pålægger borgerne visse pligter, og at borgerne har svært ved at forstå deres rettigheder, med andre ord, hvad der sker i første instans i det danske retssystem. Hvad enten vi taler om domstolene, eller vi taler om skattesystemet, som i dag er på dagsordenen, er det første instans, der er vigtig for befolkningens opfattelse af, hvad der gælder.

Men dertil kommer et andet synspunkt, nemlig at det også er af interesse for skattemyndighederne at begrænse antallet af klagesager, for det er ufrugtbart i et samfund at have mange klagesager, og et retssystem, et skattesystem, må have til formål, at sagerne så hurtigt som muligt afgøres rigtigt i forhold til borgerne og rigtigt i forhold til systemet. Vi mener, at det er af betydning for de 30.000 klager til ligningskommissionen, at disse 30.000 mennesker på et meget tidligt tidspunkt får sagkyndig bistand, sådan at de rigtige oplysninger kommer frem i første in-